

καὶ δὲν γνωρίζω καὶ πόσα ἄλλα εἰξέυρει. Ἄν δὲν θελήσω νὰ ζητήσω κτῆμά μου τόσον μεγάλης ἀξίας, θὰ ἐμβάλω εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὑπόψιαν. Δὲν εἶνε ὅμως διόλου φρόνιμον νὰ στρέψω τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων εἰς ἐμὲ ἢ εἰς τὸν πῆθικον. Θὰ ὑπακούσω λοιπὸν εἰς τὴν πρόσκλησιν, θὰ ὑπάγω νὰ πάρω τὸν οὐραγκουτάγκον, καὶ θὰ τὸν κλειδώσω ἀσφαλῶς ἕως ὅτου νὰ λησμονηθῇ τὸ πρᾶγμα. »

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἠκούσθησαν βηματισμοὶ εἰς τὴν κλίμακα.

« Ἐτοίμασε τὸ πιστόλι σου, εἶπεν ὁ Δυπέν, ἀλλὰ νὰ μὴ τὸ μεταχειρισθῆς, μήτε νὰ το δείξῃς ἂν δέν σοι νεύσω. »

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ

Ζῶμεν πρὸς στιγμήν κατὰ τὸ ἔτος 626· ὁ αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος εἰς τὸ περὶ τὸν Ἄλυν στρατόπεδον, πρὸ τετραετίας, ἀγωνίζεται ἐναντίον τοῦ Χοσρόου. Τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ κράτους διοικοῦσιν ὁ πρωθυπουργὸς Βῶνος, καὶ ὁ πατριάρχης Σέργιος. Ὁ πόλεμος οὗτος, ὃν μεγαλοφυῶς ὁ στρατηγικὸς Ἡράκλειος διεξάγει, εἶνε φυσικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ὀκταετοῦς ναυγελοῦς καὶ ἀθλίας διοικήσεως τοῦ προκατόχου βασιλέως Φωκᾶ.

Ἡ ἄσυνταξία τοῦ κράτους, ἡ τῶν πολιτῶν διαφθορά, τὸ κενὸν ταμεῖον, καὶ ἡ παραλυσία τοῦ στρατοῦ, τοσοῦτον κατ' ἀρχὰς ἀπεθάρρυναν τὸν Ἡράκλειον, ὥστε τῷ 618 προὔτιμησε μᾶλλον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν, τοῦ ἐν Ἀφρικῇ Ἐξάρχου, ἢ νὰ ἄρῃ τὸ κράτος τοιοῦτου, θέλων νὰ ὑψώσῃ τὸ ἔθνος αὐτοῦ ὁ φιλότιμος καὶ φιλόπατρις βασιλεὺς, εἰς μὲν τὸν στρατὸν ὀρίζει αὐστηρῶς τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως, εἰς δὲ τοὺς ἐν Μοναίς ὀκνηρῶς βιοῦντας κηρύσσει ὅτι, ὁ υἱὸς τῆς Παρθένου λατρεύεται μᾶλλον ἐν τοῖς πεδίοις τῆς μάχης, ἢ ἐν τοῖς κελίοις ἀναγκάζεται νὰ θέσῃ χεῖρα ἐπὶ τῶν θησαυρῶν τῆς ἀγ. Σοφίας, ὑποσχόμενος ν' ἀποδώσῃ πάντα λαμπρότερα, ἂν ὁ Θεὸς εὐδοκήσῃ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς δ' ἄκρου τοῦ Κράτους αὐτοῦ μέχρι τοῦ ἄλλου διασαλπίζει, ὅτι ἡ εἰς Χριστὸν πίστις διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον.

Καὶ δὲν ἐψεύδετο· διότι ἤδη δύο μεγάλοι τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐχθροί, ὁ Χαγᾶνος τῶν Ἀβάρων καὶ ὁ Χοσρόης τῶν Περσῶν, παρίστανται τῇ Βασιλευούσῃ.

Ὁ Χοσρόης πολιορκεῖ ταύτην ἐξ Ἀνατολῶν, ὁ δὲ Χαγᾶνος ἐκ δυσμῶν, κοινὸν συμφέρον συνδέει ἀμφοτέρους τοὺς βαρβάρους ἢ διανομὴ τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους.

Ὁ Χοσρόης δὲν ἐννοεῖ νὰ καθυποτάξῃ μόνον τὸ Βυζάντιον, θέλει ν' ἀναγκάσῃ τοὺς Χριστιανούς εἰς ἐξόμωσιν! καὶ δὴ τοῦ Ἡρακλείου πέμψαντός ποτε αὐτῷ πρέσβεις περὶ εἰρήνης (τῷ 612), ὁ Χοσρόης—λέγει ἡμῖν ὁ Ζωναρᾶς—ὑπερηφάνως ἀπήντησεν ὅτι, «δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς καμμίαν συνενόησιν, ἂν οἱ ἐν τῷ Βυζαντίῳ δὲν ἀφήσωσιν τὴν εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον πίστιν ἵνα λατρεύσωσι τὸν Ἥλιον.»

Πρὸ 12 ἐτῶν ἐξεπόρθησε τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ μὲν γέρον Πατριάρχης Ζαχαρίας στενάζει μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων, τὸ δὲ τίμιον ξύλον εἶναι ἔρριμμένον χαμαὶ μετὰ τῶν ἄλλων λαφύρων. Τὸ στρατεύμα τοῦ Χαγᾶνου 110 χιλ. παρατάσσεται ἤδη πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Πόλεως. Τῇ 29 Ἰουλίου διὰ σημείων συνεννοεῖται μετὰ τοῦ ἐν Ἀσίᾳ στρατηγοῦ τῶν Περσῶν πρὸς ἐπίθεσιν. Τῇ 31 Ἰουλίου ἐπιχειρεῖ τὴν πρώτην ἔφοδον, καθ' ἧς γενναίως ἀνθίστανται οἱ ἐντὸς τῆς Πόλεως. Τῇ 2 Αὐγούστου οἱ πολιορκουμένοι πέμπουσιν εἰς τὸν Χαγᾶνον τὸν Πατριχίον Γεώργιον μεθ' ἐτέρων τινῶν ὅπως τῷ ὁμιλήσωσι, καὶ ὅμως ἰδοὺ τί λέγει πρὸς τοὺτος ὁ ὑπερόπτης βαρβάρος «ἂν θέλητε, νὰ λαβῇ ἕκαστος τῶν ἐν τῇ πόλει ἐν ἱμάτιον καὶ ἐν ὑποκάμισον, τότε καὶ μόνον δύνασθε νὰ μεταβῆτε εἰς τὴν Ἀσίαν, ἀφίνοντες εἰς ἐμὲ τὴν Πόλιν καὶ τὴν περιουσίαν ὑμῶν. Οἱ σύμμαχοι καὶ φίλοι μου Πέρσαι (ὧν οἱ πρέσβεις ἦσαν παρόντες) δὲν θέλουσι σὰς ἀδικήσει. θέλουσιν ἐπιτρέψαι νὰ ὑπάγητε ὅπου ἂν θέλητε. Ἄλλως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σωθῆτε ἐκτὸς ἂν γίνητε ἰχθυεὶς ἵνα φύγητε διὰ θαλάσσης, ἢ πτερωτοί, ἵνα ἀπέλθῃτε εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ βασιλεὺς σας,—μοὶ λέγουσιν ἤδη οἱ Πέρσαι—ἡ φυγὰς εἶναι ἡ αἰχμαλωτος.

Ἰδοὺ οἶαν θλιβερὰν εἰκόνα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο 626 παρίστησιν ἡμῖν τὸ Βυζάντιον!

Οἱ κάτοικοι ἐσωτερικῶς ἀσθενεῖς ὄντες εἰσὶ περιφοβοὶ ἀπὸ ὄρας εἰς ὄραν ἀναμένουσι θάνατον ἢ σκληρὰν αἰχμαλωσίαν.

Ὁ πατριάρχης Σέργιος τὴν πόλιν περιερχόμενος παρακαλεῖ τὸν λαὸν ὅπως γενναίως ἀνθίσταται θαρρῶν εἰς τὴν προστασίαν τῆς Θεομήτορος. Ὁ Χαγᾶνας διὰ τελευταίαν φορὰν ἀγγέλλει εἰς τοὺς πολιορκουμένους· «Μὴ ἀπατάσθε ἐπὶ τῷ Θεῷ εἰς ὃν πιστεύετε· ἀφεύκτως αὔριον κυριεῦω τὴν πόλιν ὑμῶν.» Καὶ ὅμως οἷα μεταβολὴ τῶν πραγμάτων! Ὁ Χαγᾶνος προσβάλλει τὴν πόλιν, ἀλλ' ἠτᾶται κατὰ κράτος, σφοδρὰ καταιγίς θυελλα καὶ ἀνεμοζάλη ἐπιπεσοῦσα, διασπᾷ, κατεστρέφει καὶ καταθυβίζει τὴν κατὰ θάλασσαν τῶν ἐχθρῶν δύναμιν· τὰ συντρίμματα τῶν πλοίων καὶ τὰ πτώματα τῶν βαρβάρων ἐκβράζονται εἰς τὸν Κερατεῖον κόλπον, ὅπου καὶ ὁ ἐν Βλαχέρναις ναὸς τῆς Θεοτόκου. Ὁ λαὸς τοῦ Βυζαντίου αἰφνης ἀπὸ καταδίκου εὐρίσκειται νικητής, καὶ ἀπὸ δούλου κύριος, ὑπὸ πάντων ἡ νί-

κῆ ἀποδίδεται τῇ Θεοτόκῃ, ἣν συνεχῶς κατὰ τὴν πολιορκίαν ἐπεκαλοῦντο.

Πᾶσα ἡ πόλις τρέχει ἡδὴ εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν τῆς Θεοτόκου ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά νέοι γέροντες ἄφθονα δάκρυα χαρᾶς χύνοντες, συνωθούνται ἐκεῖ πρὸς δοξολογίαν. Ὀνομάζουσι ταύτην *ὑπέρμαχον στρατηγὸν* καὶ ἡ πόλις ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, τῇ Θεοτόκῃ ἀναγράφει τὰ τε νικητήρια καὶ εὐχαριστήρια.

» *Τῇ ὑπέρμαχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια,*
 » *Ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια,*
 » *Ἀναγράφω σοι ἡ πόλις σου, Θεοτόκε.*
 » *Ἄλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον,*
 » *Ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον,*
 » *Ἢ Ἰνα κράζω σοι. Χαῖρε, ῥύμη ἀνύμφευτε!*»

Οὐδεὶς ἐκάθησε κατὰ τὴν δλονύκτιον ἐκείνην δοξολογίαν, δι' ἧ καὶ ὁ ὕμνος οὗτος ἀκάθιστος ὕμνος ἔκτοτε ἐκλήθη καὶ ἐνιαυσίως ὠρίσθη ὅπως τελεῖται ἡ μνήμη τοῦ μεγάλου τούτου γεγονότος τῷ Σαββάτῳ τῆς Ε' ἐβδομάδος τῶν νηστεϊῶν, ὅπερ καὶ Σάββατον τῆς Ἀκαθίστου λέγεται.

Καὶ αὕτη μὲν ἡ αἰτία, ἐξ ἧς ἡ ἑορτὴ αὕτη καθιερώθη καὶ ἧς ἔνεκα ἀκάθιστος ὕμνος ἐκλήθη.

Ἐκτοτε δὲ ἀπὸ 13 αἰώνων σεμνοπρεπῶς ἀντηχεῖ ἡ ἱερὰ δοξολογία ὑπὸ τοὺς θόλους τῶν ἀπανταχοῦ γῆς ὀρθοδόξων χριστιανικῶν ναῶν τῶν πιστῶν τοῦ μεγάλου τούτου γεγονότος ἀναμνησκομένων. Ἡ ἀκολουθία αὕτη πλήρης ψάλλεται τῇ παρασκευῇ ἐσπέρας τῆς πέμπτης ἐβδομάδος, εἶνε δὲ κυρίως ὁ ὄρθρος τοῦ Σαββάτου. Χάριν δ' εὐλαβείας καὶ ἐν ταῖς Παρασκευαῖς τῶν τεσσάρων πρώτων ἐβδομάδων ἀναγινώσκονται ἀνά ἕξ τμήματα τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου ¹.

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΣ Δ. Φ.

¹ Ἐξ ἀρχαίῳ ἔθους ἐν ταῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίαις κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου οἱ ἱερεῖς διανέμονται τοῖς πιστοῖς ἄνθη καὶ ῥόδα ἔνεκα τοῦ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν ταύτην ψαλλομένου ὕμνου «Ῥόδον τὸ ἀμάραντον, χαῖρε ἡ μόνη βλαστήσασα» κλπ. . »

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ κομψεύμενος Μ* ἀποπειράται νὰ χλευάσῃ ἄλλον τινὰ διὰ τὸ μέγεθος τῶν ὧτων του.

— Ἀναγνωρίζω, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, ὅτι τὰ αὐτιά του εἶνε μεγαλειότερα ἀπ' ὅτι τερειάζει εἰς ἄνθρωπον, πίστευσε ὅμως ὅτι καὶ τὰ δικά σου εἶνε μικρότερα παρ' ὅσον ἀρμύζει εἰς ὄνον.

* *

Ὁ ἀτυχῆς κύριος Χ* δὲν ἐγνώρισε ἡμέραν οἰκιακῆς γαλήνης, ἔνεκα τοῦ δυστρόπου καὶ ὀζυχόλου χαρακτῆρος τῆς συζύγου του. Προχθὲς ἄλλην πάλιν σκηνὴν τοῦ κάμνει ἡ τρυφερὰ σύντροφός του καὶ φωνὰς καὶ ταραχὴν, τὰ ὅποια τὸν κάμνουν νὰ χωθῆ ὑπὸ τὴν τράπεζαν, ἵνα δώσῃ τὸπον τῇ ὀργῇ.

— Θὰ ἔγῃς γλήγορα ἀπὸ 'κεῖ; κραυγάζει ἀπειλητικῆ ἢ Ξανθίππη.

— Ὅχι, δὲ ἔγαινω, ἀπαντᾷ ὁ Χ* μὴ τολμῶν νὰ ἀφήσῃ τὸ κρησφύγετόν του, νὰ ἰδοῦμε τέλος πάντων ποῖος εἶνε κύριος ἐδῶ μέσα, ἐσὺ ἢ ἐγώ!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὅλα διαφορὰ ὑπάρχει μεταξύ τιμίας γυναικὸς καὶ εταίρας ἢ αὐτῆ καὶ μεταξύ τοῦ ἀληθοῦς φίλου καὶ τοῦ κόλακος.

Οἱ φιλόσοφοι οἱ συγγραφοντες ἵνα συμβουλεύσωσιν ἡμᾶς νὰ καταφρονῶμεν τῆς δόξης θέτουσιν ἐν τούτοις τὸ ὄνομα τῶν εἰς τὰ βιβλία τῶν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐδημοσιεύθησαν τὰ ἐξαγόμενα τῆς τελευταίας ἀπογραφῆς τῶν Ἰνδιῶν, γενομένης τῷ 1881. Κατὰ ταῦτα ὁ πληθυσμὸς τῶν ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν καὶ τῶν ἀνεξαρτήτων κρατῶν ἀνέρχεται εἰς 253,891,821 κατοίκους. Κατὰ τὴν προηγουμένη ἀπογραφὴν οἱ κάτοικοι ἠριθμοῦντο 206,499,611· ἡ μεγάλη ὁμοῦ διαφορὰ προέρχεται ἐκ τῆς παραλείψεως κρατῶν τινων κατὰ τὴν ἀπογραφὴν ἐκείνην, ὧν ὁ πληθυσμὸς ὑπολογίζεται εἰς 33 ἑκατομμύρια περίπου. Ὅπως ἂν ἦ ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἰνδιῶν ἐν μιᾷ δεκαετίᾳ ἠυξήθη κατὰ 14 ἢ 16 ἑκατομμύρια. Πολῖται τῆς Μεγάλης Βρετανίας καθ' ἅπασαν τὴν Ἰνδικὴν ὑπάρχουσι μόνον 89,798.

Ἡ κυβέρνησις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν μελετᾷ νὰ συνδέσῃ διὰ τηλεγραφικοῦ καλωδίου τὴν βόρειον Ἀμερικὴν μετὰ τῆς Ἰαπωνίας. Πρὸς τοῦτο δ' ἀνέθετο τῷ πλοίαρχῳ Belknap, κυβερνήτῃ τῆς Ἀλάσκας, νὰ ποιήσῃ τὰς ἀναγκαίας καταμετρήσεις τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἑφημερίς τῆς διοικήσεως τῶν Ἰωαννίνων ἀγγέλλει, ὅτι ἐκ σεισμοῦ ὁ πυθμὴν τῆς θαλάσσης παρὰ τὴν Πρέβεζαν ἔπαθε καθίζησιν καὶ τὸ βάθος τῶν ὑδάτων ἠυξήσεν ἀπὸ δώδεκα μέχρι τριάκοντα τριῶν ὀργυιῶν.

Ἡ νῆσος Ζουὰν-Φερνανδῆζ, ἣν ἀπθηνάντισεν ἡ ἐπ' αὐτῆς διατριβὴ τοῦ Ῥοβινσῶνος, ἐγένετο ἀντικείμενον ἐπικερδοῦς κερδοσκοπίας. Ἐλβετός τις, ὀνόματι Ῥῶς, ἐκμισθώσας αὐτὴν παρὰ τῆς κυβερνήσεως τοῦ Χιλῆ, ἀλείπει ἄστακούς, οὓς πωλεῖ εἰς Βαλπαράϊζον, ἐκμεταλλεῖται τὰ ἀπέραντα τοῦ κτήματός του δάση, πορίζεται δὲ κέρδη καὶ ἐκ τῶν αἰγάγων, οὓς θηρεύει.